משל ונמשל...

"והיה לאות על-ידכה ולטוטפת בין עינך" (שמות יג, טז).

תפילין של יד קודמים לתפילין של ראש.

לפני המלכת מלך, אם ידוע על אנשים במדינה שאינם מסכימים לכך שהוא ימלוך ומתכוננים למרוד בו, משתדלים למצוא את אלו המערערים על המלכות וכובלים אותם באזיקים.

הדבר נעשה כדי שבשעת ההכתרה עצמה אלו המעוניינים במלך ואוהבים אותו, יוכלו לפעול ללא הפרעה וללא נסיונות לבטל את המלכות. באופן זה ישררו שקט ובטחון בממלכה וניתן יהיה להכתיר את המלך לשמחת לב אוהביו ומקורביו.

מסביר החתם סופר:

כך הוא גם הסדר בהנחת תפילין בכל יום. הרשעים הולכים בשרירות לבם ואילו הצדיקים מפנים את שכלם ונשמתם לעבודת ה' ואהבתו. הם משתדלים להמליך את ה' על כל איבריהם.

והנה, אנחנו מניחים תחילה תפילין של יד ושמים את התפילין כנגד הלב, כדי לשעבד את כל מחשבות לבנו לעבודת ה' ולאוסרם באזיקים למען לא יערער הלב ח"ו על המלכת ה'. רק לאחר מכן אנו מניחים תפילין של ראש כנגד המוח וממליכים את ה' על האדם כששכלו נתון כולו לקיום רצון ה' יתברך.

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הצבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת ערבית מוצ"ש, מתקיים לימוד של אבות ובנים בבית מדרשנו, או גם אחר חצי שעה. הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מהמוסדות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל העניינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח. **ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב.** לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: 20.30 - 21.00.

* ומהשעה: 21.00 - 22.00 שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת ביצה דף - כא.

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני שמירת הלשון.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 12.40.
ערבית ראשונה: 19.05.
יציאת השבת: 22.00.

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "וארא, - בא":

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	4:25:00	4:51:30	5:42:00
א	4:25:00	4:51:15	5:41:45
ב	4:24:45	4:51:15	5:41:15
ג	4:24:30	4:51:00	5:41:00
ד	4:24:15	4:50:45	5:40:45
ה	4:24:15	4:50:30	5:40:15
ו	4:23:45	4:50:00	5:40:00
ש	4:23:30	4:49:45	5:39:30
א	4:23:15	4:49:30	5:39:00
ב	4:22:45	4:49:00	5:38:30
ג	4:22:30	4:48:30	5:38:00
ד	4:22:00	4:48:15	5:37:30
ה	4:21:30	4:47:45	5:37:00
ו	4:21:15	4:47:15	5:36:30

שיעור מוסף מדי יום ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל
בשעה: 18.40. הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 11.15 - 12.30 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה. הצבור הקדוש מוזמן.

* **בליל שבת** שיעור בשעה: 20.15 - 21.15. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**

* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן **יח,** עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה). **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**

* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 15.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן,** ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 15.30 תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעוניינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434
המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר – 2598156 תזכו למצוות.

בס"ד

עלון 671
ד' שבוע'

חכמה ומוסר

מקור הברכה

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - **"חכמה ומוסר"**. פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת וארא.

"מלוא חופניים שחין..."

וארא

* **מפטירין:** כה אמר יחזקאל כח.
* אי"ה, את ברכת הלבנה מתחילין לברך, משבוע הבא, מיום רביעי בערב, מהשעה 17:35.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 4 : 26
תל אביב : 4 : 36
ירושלים : 4 : 21

יציאת השבת

חיפה : 5 : 37
תל אביב : 5 : 39
ירושלים : 5 : 37
ר"ת חיפה : 6 : 15
ר"ת תל אביב : 6 : 16
ר"ת ירושלים : 6 : 05

בא

* **מפטירין:** הדבר אשר ירמיה מ"ו.
* **תימנים ובבליים:** בעת ההיא ישעיה י"ת.
* אי"ה, את ברכת הלבנה מסיימים לברך, בשבוע הבא, כל ליל רביעי.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 4 : 32
תל אביב : 4 : 43
ירושלים : 4 : 27

יציאת השבת

חיפה : 5 : 43
תל אביב : 5 : 45
ירושלים : 5 : 43
ר"ת חיפה : 6 : 20
ר"ת תל אביב : 6 : 22
ר"ת ירושלים : 6 : 12

מעשה ביהודי ששאל את רבו: "מה זה היה להם, לדורות הראשונים, שנשאו כמה נשים, והכניסו מריבה ומתח לביתם. אנו, עם אחת מתקשים אנו להסתדר, ומה עוד עם כמה!"

ענהו הרב: "טועה אתה, מכובדי. הן גם לך כמה נשים!" נרתע הלה ומחה בתוקף.

"לא הבנת את דברי", אמר לו הרב. "הבט נא וראה. אתה ניגש אל הקיר, מסובב ידית, ומים זורמים, חמים וקרים. פעם היתה זו מלאכת האשה, לצאת אל העין וכדה על שכמה, למלאות כד ועוד כד, ולהריח אל החבית שבבית. ליטול עריבה, ולהרתיח מים לרחצה. אין זה קל, זו מישרה מלאה!

והבישול, כיום אורך הוא דקות מספר. יש שקית מלח ושקית סוכר. תבלינים מוכנים ואבקות למיניהן. העוף מגיע שחוט ומרוט, מוכשר ומבותק. הלחם נקנה אפוי, מוצרי החלב למיניהם וסוגיהם בארזותיהם, והמקרר והמקפיא שומרים על שייריהם. כמה כח אדם נצרך בימי קדם כדי לייצר כל זאת? והבישול עצמו, בכיריים של גז, בתנור חשמלי או במיקרוגל, כמה ארך אז, באח המבוערת? מלבד ליקוט הזרדים ובקיעת העצים! ולא דברנו על שטיפת הכלים. ובאותה תקופה לא היו כלי נירוסטה, ולא ספוגיות וחומרי ניקוי, שלא לדבר על מדיחי כלים...

ועדיין לא דברנו על ימי הכביסה וחביטתה על גדת הנהר, לא על תלייתה, ולא על מגהצי הפחמים. גם לא על סוגי הבדים הגסים, הקמיטים והדוהים... ומי סורג כיום סוודרים, מי מתקן גרביים! כמה נשים היו דרושות בעבר, כדי לנהל בית כהלכתו! לא הגברים, אף לא הנשים, אינם יודעים כמה עלינו להודות על החיים הנוחים כל כך. על החשמל והגז על אלף ואחד הפריטים השכיחים שאנו נעזרים בהם יום יום!"...

אם כן, נשאלת השאלה: האמנם מאושרים אנו מאבותינו, האמנם שמחים אנו יותר, רגועים יותר, נינוחים יותר? הרי באמת אין אנו צריכים לשאוב מים, נהנים אנו ממערכת ביוב, פינוי אשפה, מכשירי בישול וחימום, קירור והקפאה. רוב טובה!

והתשובה היא: לא ולא, שאלו את הפסיכולוגים. לא היה דור מדוכא ומדופרס כדורנו! מדוע, מה חסר לו? שלמה המלך ענה על כך בחכמתו: "טוב כף מלאה נחת, ממלוא חופניים עמל ורעות רוח". לאבותינו היתה אמנם כף קטנה של טובה, ומלאה היתה נחת. אנו, יש לנו מלוא חופניים - אבל הם בעמל כה מפרך, ובשיברון רוח. במירוץ בלתי פוסק להגדיל עוד ועוד את ההון, להרוס את החיים כדי להעלות את רמת החיים...

והמדרש שם, מקשר את הפסוק לפרשת השבוע: "טובה דריסה שדרס הקדוש ברוך הוא במצרים בכף רגלו, כביכול, במכת בכורות, שנאמר "ועברתי בארץ מצרים", ממלוא חופניים פיח כבשן של משה ואהרן. למה, לפי שבזו היתה גאולה, ובזו לא היתה גאולה".

וגאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל פירש את דברי המדרש, ויש בהם לקח כה נוקב לנו ולמצבנו. מדברי המדרש נמצאנו למדים, שהיה צד לומר, שמכת השחין טובה וחשובה ממכת בכורות. ומדוע? לפי שהמדרש מגלה לנו, שהשחין לא סר מן המצרים שלקו בו, ונשאר בהם עד יום מותם. האח, מה גדולה הנקמה שראינו בשונאינו, מה רבה היתה שמחתנו כשחיככו גופם בכפייתיות! מכת בכורות היתה לשעה, מי שמת מת, מי שחי חי. אבל מכת שחין, האח, כמה נפלא! ומגלה לנו המדרש שזו השקפה מעוותת: מה איכפת לך מה קורה אצל השכן, אצל הזולת, אצל המצרי. למה לא תחשוב עליך ועל ביתך! מה איכפת לך שהמצרי סובל משחין, אם אתה נשארת עבד? שא עיניך למכת בכורות, בה אתה נגאלת, ואתה יצאת לחירות!

וזו היא, למעשה, הצרה של דורנו, דור השפע! יכולים היינו ליהנות כל כך, לשמוח בחלקנו ששפר עשרת מונים מהדורות הקודמים. אבל, אבוי, כל העת עסוקים אנו בפזילה לעבר השכנים, עמלים להשיג רמת חיים כזולת, ונותרים קרחים מכאן ומכאן: בחלקנו אין אנו שמחים, ולקו האופק אין אנו מגיעים!

פרשת בא.

"העוון והכפרה"

לפני כמאתיים שנה היה המעשה, בעיר לייפניק התגורר רוכל עני ושמו יוסיל. פעם, בחזרו מסיבובו בכפרים עברה על פניו מרכבת הדואר, ושתי מעטפות נשמטו ממנה ארצה, כשהגביהן, ראה שעל האחת מהן רשום שיש בה שלושים אלף מרקים המיועדים לאדון פלוני, והשניה מכתב רגיל. מיהר וקרא במלוא גרונו לרכב שיעצור והחזיר לו את המעטפה האחת, ואת המעטפה עם הכסף הטמין בכיסו. כששב לביתו סח לאשתו אודות המציאה. התעשרנו!!! התמרמרה אשתו והוכיחתו על פניו, אבל הוא אמר: "קל לך לומר, כי אינך יודעת כמה טורח עלי לטרוח עד שאני רואה צורת מטבע!" הטמין את המעטפה ושמח במציאה.

מובן שאבידת הסכום הגדול הביאה לחקירה, והחשד נפל על יוסיל דנן. המשטרה ערכה בביתו חיפוש שלא הניב דבר, אך כמנהג אותם ימים אסרוהו וחבשוהו בבית הכלא, והגויים הלעיזו על היהודים שגנבים הם כולם - כאילו אין גנבים בין הגויים, וכאילו לא נעצר יוסיל אלא בחשד בלבד. יחד עם זאת פירסמו רשויות הדואר, כי מי שיחזיר את הסכום יקבל פרס של חמשת אלפי מרקים. בינתיים פחדה אשת יוסיל מחיפוש נוסף ומדוקדק שיביא לתוצאות, נטלה את המעטפה ממקום מחבואה ולקחה אותה לבית הרב - ודאי ימצא מוצא. כשהתקרבה, ראתה בעד החלון שהוא שקוע בתלמודו. מה עשתה, זרקה אותה בעד החלון פנימה והסתלקה מיד. הופרע הרב, ראה והבין. שאל את עצמו: מה אעשה עתה? להחזיר - צריך. זה ממון אחרים. אך אם אחזיר - יאמרו: הנה צדקנו, היהודים נטלו, ורבם החזיר! גדול יהיה חילול השם, והן כה נורא עוונו!

שאלה זו דורשת יישוב הדעת. טמן הרב את המעטפה בכיסו ויצא לשוח בחוץ, כדי להתרכז. לפתע ראה את הכומר, שיצא לטייל. נצנץ בו רעיון. אמר לו: "שמעתי שהכמרים מחוייבים לשמור בסוד כמוס דברים שנמסרו להם בסוד". הכומר אישר זאת. אמר לו הרב: "אם כך, רוצה אני למסור לך משהו בסוד. הבטח לי שלא תגלהו". הבטיח הכומר. הוציא הרב את המעטפה מכיסו ומסרה לו. אמר לו "תספר

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

פרשת בא. המשך.

אמר לו "תספר שמישהו מסר לידך את המעטפה בסוד, כדי שתקבל בשמו את הפרס". שאל הכומר: "ומה נעשה בדמי הפרס?" אמר הרב: "הנה בבית הכלא יושב יהודי בעוון זה על לא עוול בכפו, נמסור לו את הכסף ויוכל לפתוח חנות, ולא יצטרך עוד לכתת רגליו בעסק הרוכלות"...

נאות הכומר, יוסיל שוחרר, והדיבה הוסרה מעל יהודי לייפניק כולם...

רב זה, הגאון בעל "ברוך טעם" זצ"ל, שקל שיקול עיקרי ויסוד: כמה חילול השם יגרם, חלילה! בסיפרו, "מרגניתא דרב", עמד על מזימת המצרים להטביע את ילדי ישראל ביאור, באומרם שכבר נשבע הקדוש ברוך הוא שלא להביא מבול, ולא יוכל לשלם להם מידה כנגד מידה. ושאל: וכי אם אין העונש בא במידה כנגד מידה, פטורים מעונש - הקצרה יד ה' להעניש בענשים אחרים?

ותירץ תירוץ נפלא: עם ישראל עבד עבודה זרה במצרים, אמנם באונס השיעבוד וטירוף המוחין. אבל בעוון זה יש חילול ה', וכבר אמרו: "אחד שוגג ואחר מזיד בחילול השם"! ועל חילול השם אין כפרה אלא במוות או בקידוש השם. על כן ידע פרעה שלא יוכלו להגאל אלא בגילוי קידוש שם שמים. ובעונש הבא במידה כנגד מידה יש קידוש שם שמים, ובו יגאלו! לפיכך חיפש סוג עינוי, שלא יוכל לבוא עליו עונש במידה כנגד מידה...

ועל כן, כדי שיוכלו להגאל, ניתנה להם המצוה ליקח את השה, אלוהי מצרים, ולקושרו לכרעי מיטותיהם ארבעה ימים כדי לזבחו לעיני המצרים - מעשה הקרבה של מסירות נפש וקידוש השם - לכפרה על עוון חילול השם.

גם בשושן הבירה, הסביר, היה עוון חילול השם בהשתתפות בסעודתו של אותו רשע ובהשתחויה לצלם נבוכדנצר. ואסתר נצטותה לתקנו בבואה לפני אחשורוש בלא שנקראה, ביום השלישי לצומה, חיוורת וחלושה, שהוצרכה לנס כדי למצוא חן בעיניו, ונס זה עורר הדים וכיפר על עוון חילול השם, ומסירות נפשה כיפרה על חוסר מסירות הנפש ההיא.

ומכלל דבריו למדנו, שאם יש עוון חילול השם בעם, יש בכח קידוש השם של נבחריו לכפר עליו. אם נאזין לדברי התקשורת, הן נתחלחל למשמע קיתונות חילול ה' המציפים אותנו. לכמה קידוש שם שמים נדרשת היהדות הנאמנה, כדי לכפר ולו במעט על חילול השם האיום והנורא המתחולל סביבנו, כדי שנהיה ראויים לגאולה!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כד.

יש אנשים שלא מתנהגים בעדינות. **לדוגמא**, אדם בא למכולת, עם מוצר חלבי שהתאריך הסופי לאיכסונו עבר, יש אדם שבא ותוקע בחצוצרות וקול שופר: "מה זה?! עבר כבר שבוע על המוצר הזה, רק פתחנו אותו בבית ואי אפשר היה להריח...". מרוב הצעקות האלה הבעל מכולת מתמלא עוגמת נפש!...

ויש אדם, שבא למכולת, ולוקח את בעל המכולת הצידה, ואומר לו: "תראה, יצא תאריך כזה וכזה, האם אפשר להחליף את המוצר הזה?"

אחרי כן אותו אחד שצעק וכו', שואל, "למה בעל המכולת שונא אותי? מה עשיתי לו? אני בסה"כ קונה אצלו הרבה, וקונה רק ממנו, ואעפ"כ הוא שונא אותי שנאת מוות, אני לא מבין למה הוא שונא אותי כל כך?" ומה התשובה? אין לך עדינות. אם היתה לך עדינות, והיית מתחשב, לא היית מגיע לשנאה הזאת, גם אם צריכים להעמיד את האדם על המקום, אבל בעדינות.

אומרים, שאם מוצאים תולעים במאכלים מסוימים, אדרבא, צריכים להחזיר, ולא לוותר, ע"י שמחזירים יש מודעות שיש תולעים, וע"י כך המשווק ישווק סחורה יותר טובה. אני יודע, שהיה מישהו שעשו איתו טעות קטנה מאוד, הוא שלח הודעה, הטעות היתה לטובתו, - היה 'שקל' בעודף, לדוגמא, הוא אמר: "לא בשבילי אני מודיע, אבל שידע שמרוב שהוא ממהר הוא עושה טעויות.

אני מוכן למחול לו על השקל הזה, אבל שייך שהוא יעשה טעויות גם עם אנשים אחרים, ולכן צריך שידע שהוא טועה, כדי שישים יותר לב".

היו הרבה טעויות עם אותו אדם, והשני היה כל הזמן מתעקש על כך שיתקן את הטעות שלו, כדי שידע שיש טעות. לא צריכים ללכת ולצעוק. להיפך, אני זוכר, שכשהיה מבקש ממישהו ללכת למוכר הזה, הוא היה אומר: "עכשיו זו שעה חלשה, שאין לקוחות בחנות, עכשיו אפשר ללכת אליו ולדבר איתו על הטעות". לא ליכנס אליו בעת שיש שם עשרה אנשים בחנות, אלא להכנס דוקא בשעה שקטה, אבל צריך שידע שהוא טעה...

גם אני נקטתי בשיטה הזאת, להראות את הטעות למוכר, לא לשתוק, כדי שיראה שהוא טועה, ופעם ראיתי אחד שממהר ולא משתלט על המכשיר כתיבה, זה קורה בייחוד לאנשים המבוגרים, שלא התעסקו מקטנות עם מכונות כתיבה. הם לא מצליחים לשלוט מהר על המכשירים האלה, ולכן הם עושים טעויות...

אני זוכר שפעם נכנסתי לתוך התור, ותיכף אותו אחד יצא והכניס מישהו אחר במקומו, כדי שלא הוא יעשה את החשבון. הרבה אנשים לוקחים את הפתק של החשבון וזורקים אותו בזבל או שמים אותו בכיס והולכים. אני הייתי הולך הצידה ובודק. ואני הייתי שואל אותו, "מאיפה הופיע המחיר הזה, ומאיפה הופיע זה, ומה זה, ומאיפה זה נולד..." וע"י כך הוא היה נזהר ממני, וזה היה לטובתו. אם לא, הוא גוזל את הציבור, וקשה לתקן את העוון הזה! מי שגוזל את הציבור, זה סיפור שלם אח"כ לתקן את העוון הזה!...

בנוסף יש עוד תועלת, אם לא תחזיר לו את המוצר הישן, אתה תבא לכלל הקפדה, שהנה עוד פעם יצא ישן...

שמעתי סיפור, על בעלי האתרוגים, שהם יודעים, שהאברכים הליטאים משלמים על האתרוגים הרבה כסף, אבל החסידים לא מוכנים לשלם מחירים מופרזים. בא אברך ליטאי לדוכן אתרוגים בבני ברק, לקח אתרוג ושאל מה המחיר, אמר לו המוכר (לשם דוגמא -), 'מאה דולר'. הוא שתק והחזיר אותו בחזרה. חיכה כמה דקות, הגיע לדוכן חסיד אחד. אמר לו הליטאי, תשאל אותו כמה עולה האתרוג הזה. החסיד לקח את האתרוג ושאל את המוכר, מה המחיר? אמר לו המוכר 'מאה שקל'. אז הוא הבין, שהמוכר קובע את המחיר לפי האדם.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד

מצא את המסתתר

לפרשת	וארא

ללא פרסים

מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאונך, במאונך ובאלכסון.								מצא מימרה מסתתרת .							
י	ק	כ	כ	א	ש	ר	כ	ג							
ר	י	צ	א	ה	כ	ק	פ	ל							
ת	ג	כ	מ	ב	ט	נ	ב	א							
ס	ב	א	מ	ו	כ	ב	ד	י							
נ	ע	ר	ו	מ	ש	ג	נ	ז							
ו	ע	י	ש	ו	ב	י	י	ע							
ר	ה	נ	ל	ל	כ	ת	מ	ג							
צ	ר	ש	כ	ש	ב	א	ע	ב							
ח	ה	ו	מ	א	ו	מ	ה	ה							
נ	צ	ד	ל	א	ד	כ	ת	ש							
ו	י	ש	א	ח	ו	ר	ו	ר							
ש	ח	ה	ד	ב	ע	מ	ל	ו							
ח	ר	ש	י	ל	כ	י	ב	מ							
נ	ק	ר	ב	י	ד	ו	ס	ר							
ד	כ	ג	ד	ת	ק	א	נ	מ							
ז	ב	נ	פ	צ	ל	א	ד	ע							

כנען	אהרן	מושי
סבלות	משה	קרח
עבדה	נחשון	יצהר
מורשה	עמינדב	זכרי
חצרון	סתרי	כרמי
רוח	עזיאל	נפג
נאקת	אלצפן	עמרם

האם מצאת את המשפט:

קהלת פרק ח

מאת: כאשר יצא מבטן אמו ערום ישוב ללכת כשבא ומאומה לא ישא בעמלו שילך בידו:

בס"ד

קח פסק זמן...

מעוניין בהפנמת שעות?

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שפת איפות?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים: הרב נתנאל ירהב, טל': 052 - 7124735.

שמחות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשיות

הגאון רבי יוסף סעיד זצ"ל

לפני כמאה וחמישים שנה נשלח רבי יעקב ספיר ז"ל להודו, כדי לאסוף כספים לבניית "חורבת רבי יהודה החסיד" בירושלים. תהפוכות שונות הביאוהו לתימן, בה פגש ברבה של גרווח, ובספרו "אבן ספיר" כתב רשמיו: "הרב הזה, מארי יוסף בן סעיד יצ"ו, מלא תורה יראה וחכמה ורוח דעת, בקי במקרא וביאוריו עד להפליא, בקי בתלמוד, ברמב"ם ועד לאחרונים כאחד המורים הגדולים בארצותינו, וידיו רב לו בחכמת הקבלה בשינון גדול, הזוהר וכתבי האר"י ז"ל למודים על לשונו בעליל, כל עמוד ועמוד, וכח זכרונו רב מאוד. מחבר חיבורים בקבלה, ומפליא לעשות גם בקבלה מעשית, ויד לו גם בסגולות ורפואות וקמעות וגורלות, עד כי הגויים באים לשאול בעצתו ולדרוש ממנו רפואות וסגולות וגורלות, ויצא שמו בכל הארץ וגדול גם בעיני השרים ועבדי המלך. ועל כל אלה גדלה ענוותו ואהבת בני אדם בפנים שוחקות, דיבורו נאה ודברי תורה וחכמה שלובים בכף דבריו, והוא כבן ארבעים שנה".

ויסופר, שבמרכז השוק של גרווח עמד עץ ענף, שהסוחרים פרשו מרכולתם תחתיו ליהנות מצילו. הגיע רוכל יהודי ושטח מרכולתו. בא רוכל מוסלמי, ודרש שיפנה מקומו. סירב היהודי, והנכרי סטר על לחיו וגרשו בכח הזרוע. הלך הרוכל, בוכה, ופגש בגאון רבי שלום תנעמי זצ"ל, רבה של מוצמה, כשהוא הולך עם הגאון רבי יוסף סעיד רב המקום. שאלו רבי שלום לסיבת בכיו, וסח לפניהם כיצד נעשק מקומו. אמר רבי שלום: "הסר דאגה מלבך - הנה רב המקום עימנו, ומצודתו פרושה על כל הנעשה בעירו!"

כעבור שעה קלה הגיח לשוק נחש ענק וזחל עקלתון בין הדוכנים והסחורות, הגיע לעץ והכל התבוננו בו בקיפאון כאילו אחזם השיתוק. כרך עצמו סביב אותו ערבי, וחנקו למוות!

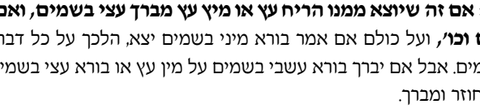

א. מאכלים שנפטרים בברכה אחת, לכיון (בברכה ראשונה או אחרונה) לפטור רק מין מסוים או כמות מסוימת. שעה"צ סקי"ח: והוא הדין אם יש לפניו שני דברים שיכול לפטרם בברכה אחת והוא מברך על כל אחת. ומשמע מדבריו שמחשבתו שחשב לפטור כל אחד בברכה מיוחדת מועילה ואלא עובר על ברכה שאינה צריכה, ולמעשה מצינו שפלוגתא היא בין התבואות שור והפרי חדש (ביו"ד סי' י"ט) אם לפניו כמה מיני מאכלים שנפטרים בברכה אחת האם כלל הועילה מחשבתו לפטור רק מין אחד או כמות מסוימת, וכן לענין ברכה אחרונה מצינו דיעות אם יועיל מחשבה כזו או שמא בעל כורחו נפטר כל מה שאכל ממין ברכה אחרונה זו.

ולדינא כתבו הפוסקים שבמקום שיש ספק או פלוגתת הפוסקים אם המינים נפטרים בברכה אחת, אלא דפסקינן שנפטרים מכח דין ד'ספק ברכות להקל', יוכל האדם לכתחילה לסמוך על שיטת הפר"ח ודעימיה ולכוין שאינו רוצה לפטור רק מין אחד, ויועיל לו שיוכל לברך אח"כ על המין השני באופן ודאי, וללא חשש ספק.

ואם בעצם אין ברכות המאכלים שוות, אלא מדין עיקר וטפל נטפל ברכת הטפל לברכת העיקר, לדברי הכל יועיל כוונת האדם שלא לפטור אלא את העיקר ולא את הטפל, אלא שאין לעשות כן ללא צורך משום איסור ברכה שאינה צריכה.

אורח חיים סימן רטז

א. הבודק את ריח הבשמים שלפניו - חיובו בברכה

סעי' א', שו"ע: אסור ליהנות מריח טוב עד שיברך קודם שיריח. והרוצה לבדוק אם לדבר שלפניו יש ריח אם לאו, וכן הרוצה לבדוק בריחות הבשמים שלפניו מה ברצונו לקנות או לקחת עמו, וכן המצונן שנחלש אצלו חוש הריח ורוצה לבדוק לפני שמברך אם מריח את ריח הבשמים אם לאו, בכל אלו האופנים מותר לו להריח מעט בלא ברכה, וכדין מטעמת באכילה (שו"ע סי' ר"י סעי' ב') שהתירו לטעום מעט בלי ברכה כשאין כוונתו לצורך אכילה כלל, אמנם יש הכותבים שנכון לימנע מכך אם לא במוצאי שבת לצורך ברכת הבשמים בשעה שמבדיל.

ביה"ל, ד"ה מריח טוב: ואין חילוק בין בשמים תלושים ובין כשהוא עדיין מחובר בארץ כגון שהולך בשדה שגדלין בו אותן הפירות והבשמים המריחים.

ב. מין עץ ומין עשב לענין ברכת הבשמים, והגדלים בעציץ שאינו נקוב

סעי' ב', שו"ע: אם זה שיוצא ממנו הריח עץ או מיץ עץ מברך עצי בשמים, ואם הוא עשב מברך בורא עשבי בשמים וכו', ועל כולם אם אמר בורא מיני בשמים יצא, הלכך על כל דבר שהוא מסופק בו מברך בורא מיני בשמים. אבל אם יברך בורא עשבי בשמים על מין עץ או בורא עצי בשמים על מין עשב לא יצא אפילו בדיעבד וחוזר ומברך.

והנה, האחרונים נשאו ונתנו באריכה בגדר מין עץ ומין עשב לענין ברכת הבשמים, ומצינו הרבה ספיקות ודברים בלתי ברורים בזה, ונסכם הענין עפ"י דברי המשנ"ב (סק"ו) וביה"ל (להלן סעי' ג', ד"ה עצי) ועוד אחרונים.

א. כל שיש גזע שמוציא ענפים ופרחים, ומהענפים יוצאים גבעולים עלים ופרחים, והגזע קיים משנה לשנה, לדברי הכל הרי הוא בכלל עץ וברכתו בורא עצי בשמים, ואף על פי שהגזע דק ושברירי, וחייבים לסומכו על מקל וכדו'. ובכלל זה ההדסים, הורדים והשושנים, יסמין ורוזמרין והלבונה.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.